

**Τὸ ξυλέντρο τὸ ξευγάρει
γὰ τούς πρόσφυγας λιμάρει.**

Α.

Π. — Εἰς σκέψεις εἶσαι, Φασουλῆ, μεγάλας βυθισμένος.

Φ. — Εἶμαι τῶντι, Περικλῆ, πολὺ συλλογισμένος.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ μὲ σκέψεις τι καρδίαις;
μόνο τὸ κέφι σου χαλᾷ, μόνο κακοκαρδίαις.

Φ. — Ἀνάγκη γὰρ ἐπικερδῆς ἢ καθεμῖα σκέψεις;
σκέπτομαι γιὰτὶ σκέπτομαι χωρὶς καὶ νᾶχω βλέψεις

Π. — Σκεπτόμενος ἀνοφελῶς,
σὲ τίποτα δὲν ὠφελεῖς,
μὰ μένεις πάντοτε τρελλὸς
καὶ λιμαδρός Φασουλῆς.

Φ. — Σκέπτομαι γιὰτὶ σκέπτομαι, περίτριμμα τοῦ δρό-
καὶ τέλος πάντων μάθε το, τῆχει τὸ φυσικὸ μου. [μου,
Καὶ τώρα συλλογίζομαι χωρὶς νὰ θέλω πάλι
τοῦ γένους τὸ ξεκλήρισμα, τὴν μπόρα τὴν μεγάλην.

Τὸ γένος καθυβρίζεται
καὶ τὸ σχοινὶ τεντώνεται,
καὶ κόσμος ξεκληρίζεται
καὶ κόσμος ξεθονόνηται.

Ἄλλο δὲν μένει σήμερα γιὰ νὰ διασκεδάσῃς
παρὰ νὰ συλλογίσῃσαι τὰς τόσας ἀπελάσεις,
τάμετρητα μαρτύρια, τοὺς διωγμοὺς ἐκεῖνους,
καὶ τῶν προσφύγων πληθυσμῶν τοὺς πόνους καὶ τοὺς
[θρήνους.

Σήμερα διασκεδάσεις δὲν ἔμεινε καμμιά,
μόνο νὰ βλέπῃς πληθυσμὸ δικό μας φρομοζήτη,
μόνο ν' ἀκούς τοὺς πρόσφυγας νὰ σοῦ ζητοῦν φειμιά,
μόνο ν' ἀκούς τοὺς πρόσφυγας νὰ σοῦ γυρεῖουν σπῆτι.

Σήμερα διασκεδάσεις δὲν εἶναι καλλιτέρα
παρὰ παινώντας καὶ γυμνός νὰ βλέπῃς νύκτα ἄμερα,
καὶ νὰ μὴν παύῃς ξευμνῶν
καὶ μ' ἐμπνευσὶν φερᾶρων
πληθὸς ἀνίστιον, γυμνὸν,
προσφύγων ἡμετέρων.

Ἄνταν πλανῶμ' ἔδω κι' ἐκεῖ
καὶ σκέψις μελαγχολικῆ
τὸν νοῦ μου καταθλίβει
ὡς εἶδες τι μοῦδὲι,
τότε ποὺ λές μονάχος μου γιὰ νὰ διασκεδάσω
πηγαῖνω πρόσφυγας νὰ δῶ, πρόσφυγας νὰ σπουδάσω,
κι' εὐθὺς ξεχάνω Περικλῆ, τὸν κάθε μου καιμὸ
κι' ἀμέσως εὐθύμω.

Ἄνταν ἀκούω πρόσφυγας δεῖνὰ δεῖνῶν νὰ λένε
κι' ἀπὸ μπροστὰ καὶ πίσω μου σπαρακτικὰ νὰ κλαῖνε,
δὲν ἔβρεις πῶς φαῖδρόνηται κι' ὁ νοῦς μου κι' ἡ ψυχὴ,
νομίζω πῶς εὐτυχῶν μὰς ἔρχεται βροχὴ.

Π. — Παντοῦ καὶ πάντα νὰ γελᾷς,
τὸ κέφι σου μὴν τὸ χαλᾷς
γιὰ τίποτα, βρὲ Φασουλῆ...
τοῦτο καὶ μόνον ὠφελεῖ.

Γνωρίζεις πῶς ὀγιαντὸν
παντάπανι δὲν εἶναι
νὰ πάσχῃς ὑπὲρ τῶν δεῖνῶν
τῶν ἄλλων, Ἄρλεκίνα.

Φ. — Ἄδὲτ καὶ κάνω, Περικλῆ, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ λές,
καὶ σήμερα γιὰ τίποτα δὲν ἔχω πιά χολαῖς.
Ἄντα ποὺ λές μὲ πὸν καιρὸ καθῆς τὰ συνειθῆσαι
καὶ τίποτα δὲν τὸν λυπεῖ καὶ δὲν τὸν ἐρεθίζει.

Ἄνθεισθα σὲ σπαραγμοὺς,
ἄνθεισθα σὲ διωγμοὺς,
σὲ φτώχειας σὲ συντριμμάτια,
κι' ὀμογενῶν παθήματα.

Εἰς δια πιά συνειθισα καὶ θέλω νὰ γλεντίσω,
ἄνθεισθα σὲ σκυθρωπᾶς καὶ πεινασμένους ὄψεις,
κι' ὀπότεν πρόσφυγα γυμνὸν ἐμπρὸς μου συναντήσω,
ποῦ ράβεσαι τὸν ἐρωτᾷ . . . τὸ ράφιμο, τὸ κέφις.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
ποῦ πλανᾶται νηστικῆ,
κι' ἀπ' τοῦ ροῦχου σου τὴν κόψι
πῶς μὰς ἤλθες ἀπ' ἐκεῖ.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὰ ράκη
κι' ἀπὸ τὴν κακομοιριά
πῶς μὰς ἤλθες ἀπ' τὴ Θράκη
καὶ ζητεῖς παρηγοριά.

Νὰ καὶ Θράκαις, νὰ κι' Ἀσιαίς,
ἐγνήκανε θυσίαις,
καὶ τῶν Τούρκων τὰ ξεράδια
τῆς ἀφήσανε ρημάδια.

Καλῶς ἤλθεσ' στήν Ἀθήνα,
 ὅπου κόσμος εὐθυμῆ,
 γύρευε κι' αὐτὰ κι' ἔκεινα,
 θέλε στέγγη και ψωμί.

B.

II. — Κι' ἐγὼ σὺν βλέπω στὰς κλεινὰς
 ὁμογενεῖς ἀγαπητοῦς,
 κι' ἔφεις πολλῶν ἐλευσινὰς
 και πλανωμένους σκελετοῦς.

Ὁ κόσμος πρόσφυς, προσφώνῳ, κι' ἡ τῶν προσφύγων πλά-
 δὴν πρέπει καὶ ν' ἀγακνοῦμ' αὐτὰς τὰς ἀπελάσεις. [σις
 εἶναι κι' αὐταῖς τῆς ἐποχῆς, εἶναι κι' αὐταῖς τῆς μόδας,
 κι' ἔμεις γι' αὐταῖς στεκόμαθα μὲ τῶπλον παρὰ πόδας.

Ναι μὲν οὐκ συλλυπούμεθα και δὴν οὐκ ἀδικούμε
 γὰ τὸν βαθὺ σὰς πόνο,
 ἀλλ' ἔμωσ' συνειθίσασαε δημοῖματα ν' ἀκούμα
 κάθε καιρὸ και χρόνο.

Μὴν κάνετ' ἔτσι, πρόσφυγες, κι' ὁ κόσμος δὴν ἐχάθη
 μὲ τὰ δικὰ σὰς πάθη.
 Μὴν κάνετ' ἔτσι, βρε παιδιὰ,
 σ' ἀνάθεμα κακῆ καρδιά.

Και τὴν φυγὴ σὰς και τὸν νοῦ
 φαῖδρῶνατ' ἔδω πέρα,
 σ' τοῦ πτωλίθερου τοῦ κλεινοῦ
 τὸν πλοῦσιον ἀέρα.

Κι' ἂν ἀπ' ἐδῶ κι' ἂν ἀπ' ἐκεῖ
 οὐκ ἐξώγουν ἀρον ἀρον,
 ἔλατε πλεον πανοικει
 σ' τὸν τόπον τῶν μακάρων.

Ἀφήστε τὴν Θράκη σὰς, ἀφήστε τὴν Ἀσία,
 κι' ἔλατε σ' τὴν Ἑλλάδα σὰς, ποιήσιε διπλάσια.

Ἐλάτε νὰ καθίσαστε
 σ' τὴν ἐλευθέρων γῆν,
 και νὰ μὰς βοηθήσατε
 σ' τὴν περισυλλογῆν.

Ἄς μὴ μελαγχολῆ κανεῖς,
 κι' ὅπῳταν βλέπ' ὁμογενεῖς
 και μέσ' ἀπὸ τὴν Πόλι.

Τότε γελῶ γὰ χά γι' χί,
 και γίνομαι μονοουχί
 μπαξές και περιβόλι.

Ἐλάτ' ἐδῶ, σὺν ἀδελφοί πρὸς ἑλοῦς θὰ φερόμεθα,
 κι' ἂν μὲ τὰ τόσα πάθη σὰς σγκάνεται κι' ἡ πέτρα,
 ἔμωσ' κι' ἔμεις κινούμεθα και διαμαρτυρόμεθα,
 κι' οἱ Ταλαὰτ' μὰς βεδαῖουσι θὴν θὰ λάβουν μέτρα.

Μέσα' στήν καταδίωξι τῶν Τούρκων τὴν ἀγρία
 τί μένει πλεον, ἀδελφοί; μὰ διαμαρτυρία.
 Μήπως κι' οἱ ἔξνοι σήμερα δὴν τρῶν κι' ἐκείνοι φάπαις;
 μήπως δὴν ἐστινάζονται και τῶν τρανῶν ἡ κάπαις;
 κι' ἔμωσ' γὰ τὰ διωῖματα και τὰς ἐπιδρομάς
 κι' αὐτοὶ διαμαρτύρονται μονάχα σὺν κι' ἔμας.

Κι' ἀφοῦ κι' ἐκείνοι, βρε παιδιὰ,
 ποῦ λέγονται μεγάλοι,
 δὴν βγάδουν τώρα ταιμουδιά
 και σκῶδουν τὸ κεφάλι.

Πῶς εἰμποροῦμ' ἔμεις μικροὶ τὸ πόδι νὰ κτυπήσωμα
 και τῆς ὀδτερότητος τὸ τέλος νὰ σαλπίσωμα;
 Κι' ἔς εἶναι μὴ παρηγοριὰ γὰ τοὺς μικροὺς μεγάλη
 ἐτι σὲ τοῦτους τοὺς καιροὺς
 κλωτσοῦνε και τοὺς ἰσχυροὺς,
 κι' εἶναι κι' ἐκείνοι πρόσφυγες, κι' ἔχουν κι' ἐκείνοι χάλι.

Κι' ἂν μένετε χωρὶς φωλιαῖς,
 γὰ τοῦταις τῆς μικροδουλειῆς
 ὁ κόσμος δὴν ἐχάθη.

Και τοῦτο μὰς παρηγορεῖ
 ἐτι παθαῖνουν κι' ἰσχυροὶ
 τὰν ἰκνοῦτὰ σὰς πάθη.

Δώσατε τόπον' σ' τὴν ὀργῆν,
 κι' ἐκ Θράκης κι' ἐξ Ἀσίας
 δεῦτε' σ' τὴν ἄπειρον στοργῆν
 Ἑλλάδος διπλάσιας.

Πλοῦτος ἐδῶ κατακυλιε
 και δὴν θὰ τρῶτε πίτταρα,
 και θὰ περνοῦμ' ἔμεις καλά,
 και σεις πολλὸ καλλίτερα.

Φ. — Φύγετε φρικτοὺς διώκτας, φύγετε φρικτοὺς τυράν-
 [γους,
 δεῦτε πλήθη τῶν προσφύγων στὰς κλεινὰς ἰσοσφάνους.
 Φύγετε τοὺς Τουρκαλάδες και τῆς Πόλης τὸ Ντιβάνια,
 δεῦτ' ἐδῶ τὰ καρσάνα
 τῶν σκληρῶς ἀπελαθέντων, τῶν προσφύγων ἀδελφῶν,
 ποῦ καλά γι' αὐτοὺς προλέγει τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν.
 κι' ἔταν' μπρὸς μου τοὺς κυτὰζῶ νοσήθω μὰς σ' τὸν νοῦ
 [μου ζάλη],
 και μονάχος φθυρίζω: κριμα ποῦ δὴν ἤλθαν κι' ἄλλοι.

"Ελα, προσφιλής παρέα,
και σὸ κάτω' στὸν Πειραιά
πήγκινε νὰ τοὺς μετρήσης
καὶ νὰ κάνης προσφωνήσεις.

Θὰ ἴδης πρόσωπα σὰν κρίνους,
εἶναι θεὰ θαυμασιά,
ἢ πρωτεύουσα μ' ἐκείνους
θὰ γενῆ δεκαπλασία.

II.— Εὐγνωμόνη τὴν Τουρκιά
καὶ γὰρ τοῦτο, παλαβέ,
καὶ μεγάλη χαστουκιά
κατὰ πρόσωπον λαβέ.

Μετὰ καινούρια πατινέδα
'στὴν Τουρκιά τὴν φιλενάδα.

Καὶ μὲ τὴν Ἀντάντ τὰ βάζεις
καὶ τῆς νότες τῆς διαβάσεις,
καὶ καμμιά δὲν ψηφᾶς.

Εἶσαι μεθυμένη πάλι,
καὶ σοὺ λὲν μικροὶ μεγάλοι:
πρόσχε νὰ μὴν τῆς ψᾶς.

Ὅλοένα πέρνεις φόρα
κι ἀπὸ νήστεια ρέβασαι,
καὶ μ' Ἀρμάδες ξέναις τώρα
παρασκορεῦσαι.

Καὶ γι' αὐταῖς ζητωκραυγάζεις,
μὲ' στὸν Εὐξείνῳ τῆς βγάξεις,
μὲ τῆς φέρνεις 'στὰ νερά
τοῦ μεγάλου Ναγαρά.

Τὴν Ἀρμάδα, Μουσουλμάνε,
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴν πάνε
ξένο: ναῦται, ξένο: μοῦτσοι.

Μὲ τὸ Σύνταγμα ἀνετράφης,
κι' ἄλλους σήμερα τοὺς γράφεις
'στὸ παλιὸ σου τὸ παπούτσι

Ξένοι δροῦν γιὰ σὸν ἄτρώτος,
σ' ἔτι κάνουν αἰωπᾶς,
κι' ἄλλους τῶρ ἄδιακρίτως
κατακέφαλα κτυπᾶς.

Σηχίζεις καὶ μεγάλων νότες
καὶ παθαίνουν ρεζίλι,νι,
κι' ἄλλοι βλέπουν καχηγόντες
τὸ πολὺ σου νταλίκι.

Κάθε τόσο σὺρε κι' ἄλα,
θανεικὴ φορεῖς μασέλα,
καὶ δοντάραις ξέναις τρίζεις
καὶ τὸ σύμπαν φοβερίζεις.

Ὁ φεσοῦ, ποῦ μὲ τιμῆ
τώρα θέλωντας καὶ μὴ
σ' ἄρμα ξένο ζέβασαι.

Ἡ φεσάρα πάλι τοῦρλα,
σ' ἔχει ξαναπιάσει: μεῦρλα
καὶ δὲν συμμαζεύσασαι.

Κτύπα τούτους, κτύπα κι' ἄλλους,
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
καὶ τὰ πάντα νὰ τολμᾶς.

Εἶσαι τῶν λαῶν ἀγάπη,
κι' ἕνα προσφιλὲς καμπέπι
κι' ἕνας γυλατζῆ ντολμᾶς.

Ὅπως πρώτα νὰ φανῆς
ἀληθῶς φιλελευθέρη,
στέλλε μας ὁμογενεῖς
κάθε τόσο κι' ἐδῶ πέρα.

Χαῖρ' Ἐλευθερίας κρήνη,
χαῖρ, κόσμου προκοπή,
ποῦ πρὸς τὰ καλὰ ροπή
πάντοτε σὲ διακρίνει.

Καὶ τὴν ὥρα περιμένω,
ποῦ θὰ γίνῃς πιά καὶ σὺ
σὰν παζάρι χαλασμένο,
καὶ παντέρημο τσαροῖ.

Καὶ μὲ μάτια δακρυσομένα
θὰ φωνάξω σὲ καθένα
χρυσοστόλιστο Πασσά:
κατεῶδο, τοῦν γρασά.